

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/42/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4413010690
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adriana Némethová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4413010690.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adriany Némethovej a sudcov JUDr. Zity Matyóovej a JUDr. Jána Bernáta, v trestnej veci proti obžalovanému R. F., pre zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného Nikolasa Farkasa proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo 27.03.2014, sp. zn. 3T/180/2013, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 29.05.2014, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku s a odvolanie obžalovaného R. F. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný R. F. (ďalej len „obžalovaný“) uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že: dňa 26.06.2013, v čase o 22,00 h. pred bránou rodinného domu č. 18, na B. R. I., v obci A. nad U., okres R. U., fyzicky napadol poškodeného S. J. tým spôsobom, že ako tento vedľa seba tlačil bicykel, pristúpil k nemu a rukami ho sotil zozadu do pravej strany chrbta, následkom čoho spadol aj s bicyklom na zem a tu mu následne zo zadného vrečka montérok vytiahol koženú peňaženku hnedej farby s finančnou hotovosťou najmenej 250,-€ aj s jeho osobnými dokladmi a z miesta ušiel, čím spôsobil poškodenému S. J. odcudzením finančnej hotovosti škodu vo výške najmenej 250,-€ a odcudzením peňaženky škodu vo výške najmenej 0,50 €.

Za to mu bol podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona a § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona, pri nezistení poľahčujúcej okolnosti a zistení priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písmeno m/ Trestného zákona a § 41 odsek 1 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody 4 roky a 8 mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku, podal ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní, teda včas, odvolanie obžalovaný, čo do výroku o treste, pričom z obsahu písomných dôvodov odvolania, odôvodneného prostredníctvom obhajkyne obžalovaného ešte v 15-dňovej lehote odo dňa oznámenia rozsudku vyplýva, že odvolanie je podané aj vo výroku o vine.

V písomných dôvodoch odvolania obžalovaný poukázal na výpovede poškodeného, z ktorých vyplýva, že tento ho neusvedčil zo spáchania skutku a jediným svedkom, ktorý ho usvedčuje je svedok W. Q., pričom ide o osobu nevierohodnú, v minulosti trestanú, vo výpovediach ktorej sú viaceré rozpory. Poukázal na rozpory vo výpovediach tohto svedka ohľadne skutočností, či tento poškodeného dobre pozná, ohľadne okolností, za akých mu mal obžalovaný dať sumu 50,- eur, ohľadne skutočností, či mal vidieť, ako obžalovaný z peňaženky vybral peniaze, a následne ohľadne skutočností odhododenia odcudzenej peňaženky do záhrady konkrétnej osoby. Taktiež neobstojí výpoveď svedka T. Q., pretože ide o sprostredkované informácie a ani z výpovedí ďalších svedkov v žiadnom prípade nevyplýva, že by tento skutok spáchal obžalovaný. Žiadny iný dôkaz okrem tvrdenia svedka W. Q. neexistuje a ide len

o tvrdenie proti tvrdeniu. Na základe vykonaného dokazovania nemožno teda konštatovať, že by bolo nepochybné, že tento skutok spáchal obžalovaný, preto v tomto prípade je nutné aplikovať zásadu in dubio pro reo. Pokiaľ by súd však mal za to, že obžalovaný sa dopustil tohto skutku, prichádzalo by do úvahy jeho konanie kvalifikovať iba ako prečin krádeže v súbehu s prečinom výtržníctva, vzhľadom na absenciu potrebného stupňa násillia, ktorý musí byť pri lúpeži dosiahnutý. Alternatívne navrhol vypustiť kvalifikáciu jeho konania ako prečin výtržníctva, pretože „výtržnosť“ je i znakom trestného činu lúpeže a je v tomto prípade konzumovaná už v posúdení skutku ako trestného činu lúpeže.

Obhajkyňa obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zotrvala na písomných dôvodoch odvolania obžalovaného a navrhla obžalovaného spod obžaloby oslobodiť, resp. poukázala na návrhy obžalovaného uvedené v písomných dôvodoch odvolania.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí uviedol, že sa pridržiava toho, čo uviedla jeho obhajkyňa a žiada, aby bol spod obžaloby oslobodený.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch, a preto navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku.

Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou, preskúmal podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Preskúmaním spisového materiálu krajský súd zistil, že v tomto konaní bol zadovážený dostatok dôkazov, ktorými boli objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie, ktoré súd I. stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie. Pri vykonávaní dôkazov orgány činné v tomto konaní postupovali podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku.

Súd I. stupňa na hlavnom pojednávaní pri vykonávaní dôkazov postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, ako i ďalších ustanovení upravujúcich spôsob vykonávania dôkazov v trestnom konaní, pričom sa nedopustil žiadnych podstatných chýb, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozsudku v zmysle § 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku.

Svoje rozhodnutie súd I. stupňa primerane odôvodnil tak, ako mu to ukladajú príslušné ustanovenia Trestného poriadku, keď uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Stručne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel skutkové zistenia. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval pri posudzovaní jeho konania o otázke viny a pri ukladaní trestu.

Krajský súd, rovnako ako súd I. stupňa, mal za nepochybné preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku popísaného vo výroku napadnutého rozsudku. Medzi konaním obžalovaného a vzniknutým následkom existuje príčinná súvislosť. Krajský súd sa stotožňuje so záverom súdu I. stupňa o preukázaní zavinenia obžalovaného, poukazujúc pri tom na výpovede poškodeného a svedka W. Q., s výpoveďami ktorých korešpondujú aj výpovede svedka W. R. a svedkov S. J., W. H. a O. I.. Krajský súd poukazuje na správne úvahy súdu I. stupňa, na základe ktorých vyhodnotil vykonané dokazovanie a ktoré podrobne popísal v odôvodnení napadnutého rozsudku a úvahy súdu I. stupňa, na základe ktorých mal za preukázané, že skutku sa dopustil obžalovaný, sú vecne správne a logické. Obžalovaný je teda zo spáchania skutku usvedčovaný nielen priamym dôkazom, teda svedka W. Q., ale aj ďalšími nepriamymi dôkazmi podporujúcimi tvrdenie tohto svedka. Preto krajský súd považoval odvolacie námietky obžalovaného za nedôvodné.

Súd I. stupňa nepochybil, keď konanie obžalovaného právne kvalifikoval ako zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona, a to z dôvodov uvedených v právnej vete napadnutého rozsudku. Súbeh vyššie uvedených trestných činov je v prípade týchto dvoch trestných činov možný a miera intenzity násillia pri trestnom čine lúpeže nie je rozhodujúca a preto aj tieto odvolacie námietky obžalovaného považoval krajský súd za nedôvodné. V napadnutom rozsudku súd I. stupňa náležite odôvodnil tak

skutkové zistenia, ako i právnu kvalifikáciu konania obžalovaného a krajský súd, ktorý dospel k rovnakým vecným a právnym záverom, preto v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré si v plnom rozsahu osvojil.

Po preskúmaní výroku o treste napadnutého rozsudku, krajský súd zistil, že súd I. stupňa pri určení druhu trestu, jeho výmery a účelu, obžalovanému postupoval podľa kritérií vyjadrených v ustanovení § 34 odsek 1 až 4 Trestného zákona, správne aplikoval u obžalovaného pritažujúcu okolnosť v § 37 písmeno m/ Trestného zákona a ukladal obžalovanému trest podľa zásad uvedených v § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona a § 41 odsek 1 Trestného zákona. Správne zvýšil u obžalovaného dolnú hranicu trestnej sadzby spôsobom uvedeným v § 38 odsek 4 Trestného zákona a ukladal mu trest odňatia slobody v sadzbe od 4 roky a 8 mesiacov až 8 rokov a to na spodnej hranici zákonnej trestnej sadzby v trvaní 4 roky a 8 mesiacov, ktorý trest je podľa názoru krajského súdu skôr mierny.

Zaradenie obžalovaného na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia je v súlade s podmienkami uvedenými v § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona.

Pretože krajský súd nezistil žiadne také zákonné dôvody uvedené v ustanovení § 321 písmeno a/ až e/ Trestného poriadku, ktoré by odôvodňovali akúkoľvek zmenu výroku o vine alebo výroku o treste odvolaním obžalovaného napadnutého rozsudku súdu I. stupňa v jeho prospech, odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať ďalší riadny opravný prostriedok.